

Luboš Pavel

O Kulifexdovi

bambóok

O Kuliferdovi

Luboš Pavel

bambôok

Luboš Pavel, Jaroslav Soumar

O Kuliferdovi

Vydala Grada Publishing, a.s. pod značkou
U Průhonu 22, Praha 7 jako svou 6371. publikaci

Ilustrace Jaroslav Soumar

Texty Luboš Pavel

Sazba a grafická úprava Petr Koníček

Jazyková korekce Jana Marková

Počet stran 104

První vydání, Praha 2016

Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2016

ISBN 978-80-271-9440-7 (ePub)

ISBN 978-80-271-9439-1 (pdf)

ISBN 978-80-271-0357-7 (print)

Grada Publishing: tel.: 234 264 401, fax:234 264 400, www.grada.cz

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

Kapitola první

Byl jednou jeden hrášek, který se nechtěl uvařit v hrachové polívce, a šikovně proto spadl pod kuchyňskou linku. Tam mu v té tmě a vlhku vyklíčily nožičky a ručičky a na hlavě místo vlasů takový malinkatý klíček. Říkejme tomu klíčkoví, totiž kloučkovi, třeba Kuliferda.

„Hurá,“ volal tenhle Kuliferda, „narostly mi ručičky, narostly mi nožičky, vydám se do světa.“

A tak se vydal. Vyhrabal se zpod kuchyňské linky ven a štrádval si to po modrých dlaždičkách přímo za nosem. Ehm, to jsem vám neřekl, že měl také nos? No jistě, přímo mezi očima. Šel tedy za tím nosem, zvědavý, co očima objeví, šel a šel, až potkal ježka.

Co to povídám? Jak mohl v kuchyni potkat ježka? Tak že by to bylo něco jiného? Kartáč na boty. Ale kartáče na boty bývají

většinou v předsíni. Copak dělal tenhle kartáč na boty v kuchyni? Kuliferda se rozhlédl. Široko daleko nebyla žádná bota. Žádná bota, která by stála o vyčištění. Ani žádná, která o ně nestála. Jenomže pak spatřil něco jiného. Dvě veliké oranžové pantofle s tmavomodrou bambulkou na špičce. Nesly se vzduchem jak

nehlučné letadlo, nejdřív jedna a pak druhá. Pak si Kuliferda všiml, že je řídí dvě tlusté nohy.

Dva tři kroky a už tu byly. Uf! Kuliferdu těsně minuly. Šly tak blízko, že viděl, jak se pyšné bambulky na špičce natřásají.

„Vezeme se, heč! A ty née!“

„Tůdle nůdle,“ udělal na ně Kuliferda dlouhý nos, „já utekl z polívky!“

„Ty zelenáči,“ volaly zase bambule, „měl jsi v té polívce raději zůstat.“

„Kdo je u vás zelenáč? A vůbec, co vy můžete vědět?“ Ale to už si Kuliferda říkal pro sebe, protože bambule odletěly pryč.

Vratme se však ke kartáči na boty. Co dělá v kuchyni? Nebo že by to byl opravdu ježek? Jak to má někdo tak malý jako hrášek Kuliferda poznat? Nejlépe na něj zavolat.

„Ježku,“ řekl opatrně Kuliferda.

„Ježků, ježků,“ volal víc a víc.

Ježek nic.

Třeba spí, napadlo Kuliferdu. Anebo to není opravdický ježek. Ale k čemupak mám svoje ručičky? Strčím do něho a jestli to je

ježek, tak se probudí. Jak Kuliferda vymyslel, tak udělal, ale i když do něj strkal z obou stran, ježek se neprobudil.

Je to kartáč na boty, rozhodl

Kuliferda, a zkrátka leží v kuchyni na podlaze. Mají tady pěkný nepořádek. To bude domácnost, povzdychl si. Pak šel zase o kus dál. Šel a šel, až potkal pekáč. No, pekáče v kuchyni bývají, ale tenhle pekáč leží na zemi? Proč není v troubě?

Třeba je v něm čerstvě upečená buchta, a tak ji vytáhli ven, aby vychladla, napadlo Kuliferdu. Musím se podívat! Vyskočil na ucho pekáče, obratný to on byl, a pak se vyšplhal až nahoru na okraj. Pekáč byl prázdný a lesklý jako zrcadlo. Kuliferda se zakymácel a sjel dolů jako po tobogánu. Svištěl si to napříč pekáčem a na druhé straně ho to málem vyhodilo přes okraj ven. Málem. Stačil kousek! Ale Kuliferda se nad tím ani nestačil zamyslet, převážil se a svištěl zpět. Na druhé straně se to opakovalo. A znovu a znovu, sem a tam. A tak se klouzal po pekáči jako po ledě.

Hráškovi se to začalo líbit, smál se a výskal na celé kolo. Kdypak si zas užije takovou legraci? Když se dost vybruslil, postavil se doprostřed pekáče, rozhlížel se a přemýšlel, jak se dostane ven. Stěny byly kluzké a nebylo možné po nich vylézt.

Najednou uviděl zase ty dvě oranžové pantofle, vracely se zpět. Krok a krok a zastavily se přímo vedle pekáče. Dvě mohutné ruce pekáč uchopily i s Kuliferdou a nesly ho k troubě.

Malinký hrášek dostal v tu chvíli strach. „Né, já nechci skončit v troubě, utekl jsem z polívky, z pekáče taky uteču!“

Znovu se pokusil vyšplhat na okraj, ale bylo to marné, skutálel se dolů jako kulička do jamky. V hlavě mu vířily poplašné myšlenky, ale jakmile se trochu uklidnil a získal hráškopřítomnost, rozkročil se, počkal si a pak využil houpání pekáče k tomu, aby se nechal vynést až na okraj a hups!, skočil přímo na modrou bambuli.

„Co to děláš?“ zlobila se bambule. „Pocucháš mi účes.“

„Ted' se vezu taky,“ smál se Kuliferda a nechal bambuli, ať se vzteká.

Když ruce vrátily pekáč do trouby, vydaly se nohy, pantofle i bambule do obývacího pokoje. Jeden, dva, tři, čtyři, pět, cos to

hrášku, cos to sněd? Několik kroků a to, co bylo nad nohama, si sedlo na gauč. Kuliferda hbitě seskočil na zem na koberec.

„Tak a jsem v pokoji,“ pochvaloval si, „kampak já se podívám? Pokoj je veliký, ale vykračovat si uprostřed něj jako na náměstí, může být pro leckoho s malou postavou nebezpečné. Podívám se nejprve, co je tady pod tím gaučem.“

Byla tam tma. Kuliferda chvíli stál, aby se rozkoukal, a pak uslyšel z té tmy starý nabručený hlas: „Copak tady chceš?“

„Jsem Kuliferda,“ odpověděl Kuliferda opatrně, tak opatrně, že vlastně vůbec neodpověděl na otázku.

„A já jsem Ježek,“ řekl ze tmy ten hlas, „a chci tady být sám.“

„Aha, tak Ježek,“ podivil se Kuliferda nahlas a přemýšlel, kde se

vzal ježek v pokoji pod gaučem. „Potkal jsem jednoho ježka v kuchyni.“

„Kdepak,“ řekl Ježek, „to nebyl ježek, to byl kartáč na boty. Opravdický Ježek jsem tady jenom já.“

„Myslel jsem si to,“ řekl Kuliferda, „strkal jsem do něho a on nic. Ale proč leží kartáč na boty v kuchyni?“

„Anetka si s ním hrála na ježka,“ řekl Ježek, „a pak ho tam zapomněla, děti už jsou takové. Nepořádné.“

„A proč si Anetka hrála s kartáčem na ježka, když má jednoho ježka pod gaučem?“ podivil se Kuliferda.

„Se mnou si zase hraje na kartáč na boty. Děti už jsou zkrátka takové, rády si hrají.“ Ježek zív a dodal: „A teď už jdi, chce se mi spát.“

Co dělat? Když je starý bručoun nabručený, otázkami mu náladu nezlepšíte. Naopak, z nálady pod psa se stane nálada pod ježka a ta je pichlavá a zemitá.

Kuliferda pomalu vyšel zpod gauče a přemýšlel. Jedna záhada je vyřešena, ale kde se vzal pod gaučem ježek? Budu se ho muset zeptat, až se probudí. Teď už se mi chce taky spát. Byl to dnes ale náročný den. Zív! Ještě si musím najít místo ke spaní.

Nedošel daleko, lehl si vedle nohy gauče na měkký koberec a za chvíli spal, jako když ho do vody hodí.

Kapitola druhá

Když se ráno Kuliferda probudil, šel se podívat za Ježkem. Ten už ale pod gaučem nebyl.

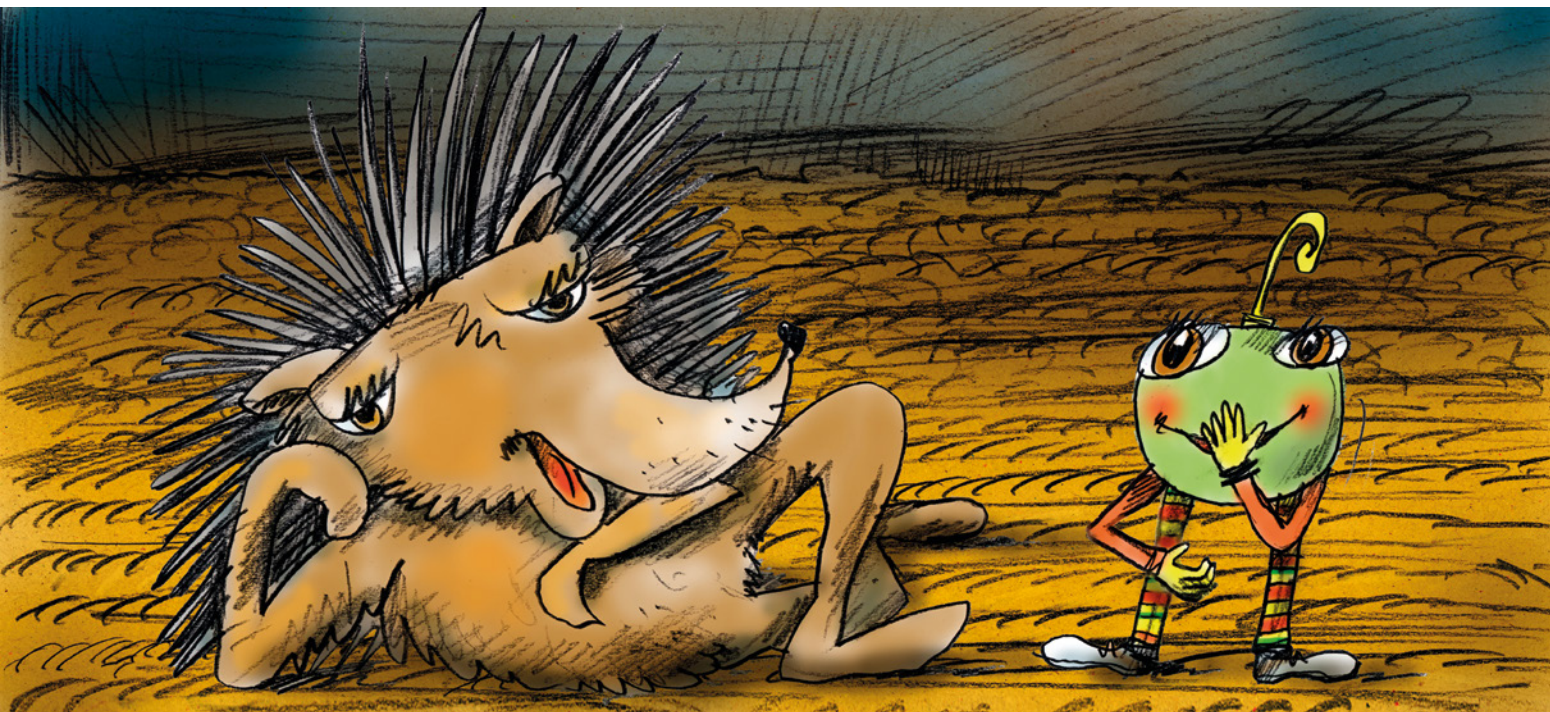
Ted' ráno pod gaučem nebyla taková tma jako včera, když spolu mluvili. Někde naproti v dálce se rýsovalo okno a jím proudily paprsky slunce, takže Kuliferda dobře viděl i do nejzazších koutů. Snad se mi

to všechno jenom nezdálo, pomyslel si a snažil se vybavit si, co všechno se mu zdálo. Vzpomněl si na hrůzný sen o obrovské hrachové polévce, a tak toho vzpomínání chtěl zase nechat,

jenomže počkat! On přece opravdu utekl před takovou hrůzou. Nebo se mu to jenom zdálo? Ovšem, možné je, a tak to také bude nejpravděpodobnější, že se mu to nejprve stalo a pak se mu o tom zdálo. A u tohoto přesvědčení Kuliferda už zůstal. Místo Ježka pod gaučem ležela slupka od jablka, a proto si Kuliferda řekl, že posnídá. Hodoval na sladké šťávě ze slupky jablka, ulepený až za ušima, a vtom uslyšel za sebou známý hlas.

„Kdo mi to baští moji snídani?“

Byl to Ježek.

„Promiňte, pane Ježku,“ řekl Kuliferda, „nevěděl jsem, že je to vaše snídane.“

„A koho myslíš, že by byla?“ otázal se hrubě Ježek.

„Ale odkdy bydlí ježkové v bytech pod gaučem?“ vyzvídá Kuliferda a snažil se odvést hovor na jiné téma.

„Od té doby, co si je zlobivé děti tahají domů,“ řekl smutně Ježek a nad něčím se zamyslel. Pak si povzdychl a začal vyprávět: „Žil jsem si pěkně v lese pod listím jako celá moje rodina, vyhrabával jsem bukvice a chroustal žížaly. A najednou slyším dětský křik – Jé, ježek! – a už mě kdosi nesl pryč.“

„To je smutné,“ řekl Kuliferda.

„Byla to Anetka. Chtěla mít nějaké zvířátko a rodiče jí psa ani kočku nechtěli dovolit. Tak si tajně donesla domů ježka. A proto se tady musím skrývat pod gaučem a ona mi nosí slupky od jablek.“

„Já jsem utekl z hrachové polívky,“ řekl Kuliferda, „ted’ se také musím ukrývat, protože mě pronásledují. Vědí, že jim jeden hrášek chybí, a tak mě hledají.“

Ježek zvedl hlavu, se zájmem se podíval na Kuliferdu a pak se

poprvé za tu dobu, co ho Kuliferda
znal, usmál. „Ale kdepak, nikdo
tě nepronásleduje. Polívka je už
jistě dávno snědená.
Kdopak by poznal, že
jim chybí jeden malý
hrášek.“

„Ale ano,“ stál za svým Kuliferda,
„pronásledují mě dvě velké oranžové pantofle.“

„To jsou pantofle Anetiny maminky. Asi včera chodila sem tam
z obýváku do kuchyně, jak vařila tu hrachovou polívku.“

„Dobře, ale stejně to bylo nebezpečné,“ řekl Kuliferda, „jsem
malý, ale odvážný.“

„To určitě jsi,“ kývl s úsměvem Ježek.

„A proto vám pomohu utéct zpátky do lesa.“

Ježek překvapením zamrkal. Pootevřel tlamičku, chvíli nad
něčím přemýšlel a pak zavrtěl hlavou. „Kdepak, to nejde.
Odsud se nikdo nedostane. Dveře jsou zavřené a za nimi...
bůhví, co za nimi je. Ani nevím, kterým směrem je les.“

Kuliferda vyskočil: „Ohó, od toho jsem tady já. Všechno zjistím, všechno zařídím. Já jsem malý Kuliferda, statečný a chytrý až běda.“

„Ano, až běda,“ kývnul Ježek, „a teď už prosím jdi, chci se v klidu nasnídat. Nemám rád, když mi někdo kouká do jídla.“

„Dobře, já jdu, ale ještě se uvidíme, pane Ježku.“

Kuliferda mu zamával na rozloučenou a vydal se pryč na obhlídku obývacího pokoje, aby věděl, co tam všechno je. Byl veselý a zpíval si, neboť právě objevil, jak může být užitečný. A to každého hráška, ale i každého člověka, zahřeje u srdce. Je tady na světě proto, aby pomohl Ježkovi dostat se zpátky do lesa, do jeho domova. A kdo ví, třeba se mu bude v lese líbit a zůstane tam s ježkem. Už se nebude muset strachovat, že ho někdo bude chtít uvařit v polívce. To je hrozné. Brr, ani pomyslet.

V takovémto zamyšlení došel až k hromadě knih. Tedy, nebyla to hromada, že by se knihy hromadily na sobě. Hromadily se vedle sebe. Byla to řada knih. A nad nimi, na policičce, v další řadě, se hromadily a řadily další. A další. A další řady. Až kam oko dohlédlo. Kuliferda stál před knihovnou.

Nestál samozřejmě před budovou knihovny a nikde nebyl nápis Městská knihovna nebo Okresní knihovna, kdepak, byla to domácí knihovna. A než jsem vám tohle všechno stačil převyprávět, už vyšplhal na jednu knihu. Takový rychlý a odvážný byl ten náš Kuliferda.

Stál nahoře na knížce a rozhlížel se po obývacím pokoji. Musím vyšplhat ještě víc nahoru, napadlo ho, a tak lezl stále výš a výš a tam nahoře byly knihy více a více zaprášené. Když Kuliferda vylezl až na poslední, šestou polici, kýchl a taktak, že nespadl z té ohromné výšky zase dolů.

Jak Kuliferda kýchl, rozvířil se prach usazený na knihách a z toho rozvířeného prachu vylezl tvor podobný mouše. Ale nebyla to moucha, křídla to nemělo průhledná, ale šedá, a hlavu malou s malýma černýma očima. Na hlavě to mělo dvě tykadélka a těmi jakoby čichalo ve vzduchu.

„Kdopak jsi?“ zeptal se Kuliferda.

„Mol,“ odpověděl suše tvor.

„Jsem Kuliferda a vylezl jsem nahoru, abych se trochu porozhlédl po obývacím pokoji.“

„Aha,“ řekl Mol.

„Včera jsem utekl z hrachové polívky a zatím jsem se seznámil s Ježkem.“

„Ach tak,“ pokývl Mol tykadly.

„Ještě jsem potkal dvě oranžové pantofle s bambulemi,“ dodal Kuliferda a přemýšlel, co by ještě řekl.

„Modrými,“ řekl Mol.

„Cože?“ nerozuměl Kuliferda.

„Modrými bambulemi.“

„Vy je znáte?“ podivil se Kuliferda, neboť mu připadalo, že Mol musel v tom prachu na horní polici žít už nejméně sto let, aniž by odtamtud vylezl.

„Já mám přehled,“ pokýval Mol tykadly, „všechno znám a všechny znám. Mně nebude nikdo nic povídat.“

„Promiňte,“ řekl Kuliferda a přemýšlel, jak hodně povídal, ale pak ho napadlo něco jiného. „Promiňte, pane Mole, zajímalo by mě, jak to, že toho tolik víte o knihách?“

„Já jsem totiž mol knižní, Knihomol. Knihy jsou mojí velkou a jedinou zálibou. Já si přímo moluji ve knihách. Ano, existují